1. ויקרא יח

ב וידבר יהוה אל־משה לאמר: דבר אל־בני ישראל ואמרת
ג אלהם אני יהוה אלהיכם: כמעשה ארץ־מצרים אשר ישבתם־
בה לא תעשו וכמעשה ארץ־כנען אשר אני מביא אתכם
ד שמה לא תעשו ובחקתיהם לא תלכו: את־משפטי תעשו
ה ואת־חקתי תשמרו ללכת בהם אני יהוה אלהיכם: ושמרתם
את־חקתי ואת־משפטי אשר יעשה אתם האדם וחי בהם אני
יהוה:

ויקרא יט

יט וידבר יהוה אל־משה לאמר: דבר אל־כל־עדת בני־ישראל
ואמרת אלהם קדשים תהיו כי קדוש אני יהוה אלהיכם:
ג איש אמו ואביו תיראו ואת־שבתתי תשמרו אני יהוה
ד אלהיכם: אל־תפנו אל־האלילם ואלהי מסכה לא תעשו
ה לכם אני יהוה אלהיכם: וכי תזבחו זבח שלמים ליהוה
ו לרצנכם תזבחהו: ביום זבחכם יאכל וממחרת והנותר עד־
ז יום השלישי באש ישרף: ואם האכל יאכל ביום השלישי
ח פגול הוא לא ירצה: ואכליו עונו ישא כי־את־קדש יהוה
ט חלל ונכרתה הנפש ההוא מעמיה: ובקצרכם את־קציר
ארצכם לא תכלה פאת שדך לקצר ולקט קצירך לא תלקט:
י וכרמך לא תעולל ופרט כרמך לא תלקט לעני ולגר תעזב
יא אתם אני יהוה אלהיכם: לא תגנבו ולא־תכחשו ולא־תשקרו
יב איש בעמיתו: ולא־תשבעו בשמי לשקר וחללת את־שם
יג אלהיך אני יהוה: לא־תעשק את־רעך ולא תגזל לא־תלין
יד פעלת שכיר אתך עד־בקר: לא־תקלל חרש ולפני עור לא
טו תתן מכשל ויראת מאלהיך אני יהוה: לא־תעשו עול במשפט
לא־תשא פני־דל ולא תהדר פני גדול בצדק תשפט עמיתך:
טז לא־תלך רכיל בעמיך לא תעמד על־דם רעך אני יהוה:
יז לא־תשנא את־אחיך בלבבך הוכח תוכיח את־עמיתך ולא־
יח תשא עליו חטא: לא־תקם ולא־תטר את־בני עמך ואהבת
לרעך כמוך אני יהוה: [illegible] ויקרא יט

כג וכי־תבאו אל־הארץ ונטעתם כל־עץ מאכל וערלתם ערלתו
כד את־פריו שלש שנים יהיה לכם ערלים לא יאכל: ובשנה
כה הרביעת יהיה כל־פריו קדש הלולים ליהוה: ובשנה החמישת
תאכלו את־פריו להוסיף לכם תבואתו אני יהוה אלהיכם:
כו כז לא תאכלו על־הדם לא תנחשו ולא תעוננו: לא תקפו
כח פאת ראשכם ולא תשחית את פאת זקנך: ושרט לנפש
לא תתנו בבשרכם וכתבת קעקע לא תתנו בכם אני יהוה:

ויקרא כא ו

קדשים יהיו לאלהיהם ולא
יחללו שם אלהיהם כי את־אשי יהוה לחם אלהיהם הם
מקריבם והיו קדש:

ויקרא כב

כט וכי־תזבחו זבח־תודה ליהוה
ל לרצנכם תזבחו: ביום ההוא יאכל לא־תותירו ממנו עד־
לא בקר אני יהוה: ושמרתם מצותי ועשיתם אתם אני יהוה:
לב ולא תחללו את־שם קדשי ונקדשתי בתוך בני ישראל אני
לג יהוה מקדשכם: המוציא אתכם מארץ מצרים להיות לכם
לאלהים אני יהוה:

3. תלמוד ירושלמי תענית פ"ד

תני ר' שמעון בן יוחי עקיבה ר' היה דורש דרך כוכב מיעקב דרך כוזבא מיעקב. ר' עקיבה כד הוה חמי בר כוזבה הוה אמר דין הוא מלכא משיחא א"ל ר' יוחנן בן תורתא עקיבה יעלו עשבים בלחייך ועדיין בן דוד לא יבא. . . .

[illegible]

וכד דהוה נפק לקרבא הוה אמר ריבוניה דעלמא לא תסעוד ולא תכסוף הלא אתה אלהים זנחתנו ולא תצא בצבאותינו

7. רש"י ויקרא כה

ויראת מאלהיך. לפי שדעתו של אדם נמשכת אחר הרבית וקשה לפרוש הימנו ומורה לעצמו היתר בשביל מעותיו שהיו בטלות אצלו הוצרך לומר ויראת מאלהיך או התולה מעותיו בנכרי כדי להלוותם לישראל ברבית הרי זה דבר המסור ללבו של אדם ומחשבתו לכך הוצרך לומר ויראת מאלהיך:

רש"י ויקרא כה

(יז) ולא תונו איש את עמיתו. (ת"כ) כאן הזהיר על אונאת דברים שלא יקניט אדם את חבירו ולא ישיאנו עצה שאינה הוגנת לו לפי דרכו והנאתו של יועץ ואם תאמר מי יודע אם נתכוונתי לרעה לכך נאמר ויראת מאלהיך היודע מחשבות הוא יודע, כל דבר המסור ללב שאין מכיר אלא מי שהמחשבה בלבו נאמר בו ויראת

6. * מסכת שבת דף קלח

ת"ר כשנכנסו רבותינו לכרם ביבנה אמרו עתידה תורה שתשתכח מישראל שנאמר הנה ימים באים נאם ה' אלהים והשלחתי רעב בארץ לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמוע את דברי ה' וכתיב ונעו מים עד ים ומצפון ועד מזרח ישוטטו לבקש את דבר ה' ולא ימצאו: דבר ה' זו הלכה דבר ה' זה הקץ דבר ה' זו נבואה

תניא רבי שמעון בן יוחי אומר חס ושלום שתשתכח תורה מישראל שנאמר כי לא תשכח מפי זרעו אלא מה אני מקיים ישוטטו לבקש את דבר ה' ולא ימצאו שלא ימצאו הלכה ברורה ומשנה ברורה במקום אחד:

8. רמב"ם הל' שבת

שלא תהא שבת קלה בעיניהם, אלא על ידי גדולי ישראל וחכמיהם; ואין מורין לנשים לעשות דברים אלו. ואסור להתמהמה בחלול שבת לחולה שיש בו סכנה, שנאמר: "אשר יעשה אתם האדם וחי בהם" (ויקרא יח,ה) – ולא שימות בהם. הא למדת שאין משפטי התורה נקמה בעולם אלא רחמים וחסד ושלום בעולם. ואלו המינים שאומרים שזה חלול, ואסור – עליהם הכתוב אומר: "וגם אני נתתי להם חקים לא טובים ומשפטים לא יחיו בהם"

רמב"ם הל' מלכים

ואל יעלה על דעתך שהמלך המשיח צריך לעשות אותות ומופתים ומחדש דברים בעולם או מחיה מתים וכיוצא בדברים אלו. אין הדבר כך. שהרי רבי עקיבא חכם גדול מחכמי משנה היה. והוא היה נושא כליו של בן כוזיבא המלך. והוא היה אומר עליו שהוא המלך המשיח. ודימה הוא וכל חכמי דורו שהוא המלך המשיח. עד שנהרג בעונות. כיון שנהרג נודע להם שאינו. ולא שאלו ממנו חכמים לא אות ולא מופת. ועיקר הדברים ככה הן. שהתורה הזאת חוקיה ומשפטיה לעולם ולעולמי עולמים. ואין מוסיפין עליהן ולא גורעין מהן:

9. [illegible]

יובן בס"ד להבין קושיא עצומה, איך התלמוד מסיק אחד לו ואחד לדוד, והלא דבר זה דחאו ר"י, וגם רבי עקיבא עצמו הדר ביה ושנה אחד לדין ואחד לצדקה. ובזה שכתבתי בס"ד ניחא, דבאמת דבר זה לא נדחה, והק רבי יוסי ערער על לשון זה בשביל השומעין שאין בקיאין בחכמה זו של הסוד, ולפי משמע אזניהם נראה להם דעושה שכינה חול, אבל באמת מ"ש אחד לדוד, הכונה על המלכות, ולשון דנקיט ר"י ולשון דנקיט רבי עקיבא שניהם עולין בקנה אחד, וכאשר אמרנו, ורבי עקיבא לא חזר ובנה בלשון רבי יוסי, אלא משום חשש השומעין, שלא נגלו עדיין להם מראות אלקים, המה סודות העליונים, אבל בזמן חתימת התלמוד נתפשטה חכמה זו דסודות עליונים אצל רוב האמוראים, ולכן מסדר התלמוד לא חש בינינו לחששא דרבי יוסי, ולכן מסיק בלשון דנקיט רבי עקיבא, אחד לו ואחד לדוד:

4. מדרש רבה, שמות פרשה נב

מעשה בתלמיד אחד של ר' שמעון בן יוחאי שיצא חוצה לארץ ובא עשיר והיו התלמידים רואין אותו ומקנאין בו והיו מבקשים הן לצאת לחוצה לארץ, וידע ר' שמעון והוציאן לבקעה אחת של פני מרון והתפלל ואמר בקעה בקעה מלאי דינרי זהב התחילה מושכת דינרי זהב לפניהן. אמר להם אם זהב אתם מבקשים הרי זהב טלו לכם, אלא היו יודעין כל מי שהוא נוטל עכשו, חלקו של עולם הבא הוא נוטל שאין מתן שכר התורה אלא לעולם הבא, הוי ותשחק ליום אחרון.

5. חגיגה יד

כתוב אחד אומר כרסיה שביבין דינור וכתוב אחד אומר עד די כרסון רמיו ועתיק יומין יתיב לא קשיא אחד לו ואחד לדוד כדתניא אחד לו ואחד לדוד דברי ר' עקיבא אמר לו ר' יוסי הגלילי עקיבא עד מתי אתה עושה שכינה חול אלא אחד לדין ואחד לצדקה קיבלה מיניה או לא קיבלה מיניה ת"ש אחד לדין ואחד לצדקה דברי רבי עקיבא אמר לו ר"א בן עזריה עקיבא מה לך אצל הגדה כלך מדברותיך (נ) אצל נגעים ואהלות אלא אחד לכסא ואחד לשרפרף כסא לישב עליו שרפרף להדום רגליו שנאמר השמים כסאי והארץ הדום רגלי כי אתא רב דימי אמר שמונה עשרה קללות קילל ישעיה את ישראל ולא נתקררה דעתו עד שאמר להם המקרא הזה ירהבו הנער בזקן והנקלה בנכבד:

רמב"ם יסודי התורה ה'

א כל־בית ישראל מצוים על קדוש השם הגדול הזה, שנאמר: ונקדשתי בתוך בני־ישראל (ויקרא כב, לב). ומזהרים שלא לחללו, שנאמר: ולא תחללו את־שם קדשי (ויקרא כב, לב). כיצד? כשיעמד עכו"ם ויאנס את־ישראל לעבר על אחת מכל־מצוות האמורות בתורה או יהרגנו – יעבר ואל יהרג, שנאמר במצוות: אשר יעשה אתם האדם וחי בהם (שם יח, ה). "וחי בהם" – ולא שימות בהם. ואם מת ולא עבר – הרי זה מתחיב בנפשו.

ב במה דברים אמורים? בשאר מצוות, חוץ מעבודה זרה וגלוי עריות ושפיכות דמים; אבל שלש עברות אלו אם יאמר לו: עבר על אחת מהן או תהרג! – יהרג ואל יעבר.

...

10. ר' א"י קוק אורות

מקובלים אנו שמרידה רוחנית תהיה בארץ־ישראל ובישראל, בפרק שהתחלת תחית האומה תתעורר לבא. השלוה הגשמית שתבא לחלק מהאומה, אשר ידמו שכבר באו למטרתם כולה, תקטין את הנשמה, ויבאו ימים אשר תאמר אין בהם חפץ. השאיפה לאידיאלים נשאים וקדושים תחדל, וממילא ירד הרוח וישקע, עד אשר יבא סער ויהפך מהפכה, ויראה אז בעליל כי חוסן ישראל הוא בקודש עולמים, באור ד' ובתורתו, בחשק האורה הרוחנית, שהיא הגבורה הגמורה המנצחת את כל העולמים וכל כחותיהם. הצורך למרידה זו, היא הנטיה לצד החמריות, שמוכרחת להולד בכללות האומה בצורה תקיפה אחר אשר עברו פרקי שנים רבות, שנאפסו לגמרי מכלל האומה הצורך והאפשרות להתעסקות המרית, וזאת הנטיה כשתולד תדרך בזעם ותחולל סופות, והם הם חבלי משיח אשר יבסמו את העולם כולו ע"י מכאוביהם.

זמן גאולה [illegible] "מתוך התורה הגואלת" חלק ג'

אנחנו כולנו עם של מסירות־נפש, מדורות קדמונים ועד היום הזה. מסירות־נפש על קידוש השם, על ישראל ואוריתא וקודשא־בריך־הוא. יש הרבה עובדות פרטיות, מפורסמות, בתוך ההמשך הזה, של הרבה יהודים פרטיים, וכל זה, כל היהודים הפרטיים האלה, מוסרי הנפש, כל זה מרוכז בנו ביום הזה, ביום הזה, שבו מרוכזות המלחמות בגויים שנלחמו בנו.

"גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". מתוך זכרון המסירות־נפש זוכים ל"גל עיני". זכרון של המשך כל הדורות, עד הנוער שלנו כאן בארץ ישראל, זכותם יגן עליו ועל כל ישראל.

2. עמוס ח'

ט והיה ביום ההוא נאם אדני יהוה
והבאתי השמש בצהרים והחשכתי לארץ ביום אור:
י והפכתי חגיכם לאבל וכל־שיריכם לקינה והעליתי על־
כל־מתנים שק ועל־כל־ראש קרחה ושמתיה כאבל יחיד
יא ואחריתה כיום מר: הנה ימים באים נאם
אדני יהוה והשלחתי רעב בארץ לא־רעב ללחם ולא־
יב צמא למים כי אם־לשמע את דברי יהוה: ונעו מים
עד־ים ומצפון ועד־מזרח ישוטטו לבקש את־דבר־
יהוה ולא ימצאו: ביום ההוא תתעלפנה הבתולת היפות
והבחורים בצמא:

עמוס ט' ו'

הבונה בשמים
מעלותו ואגדתו על־ארץ יסדה הקרא למי־הים וישפכם
על־פני הארץ יהוה שמו:

עמוס ט'

יא ביום ההוא אקים את־סכת דויד הנפלת וגדרתי את־
יב פרציהן והרסתיו אקים ובניתיה כימי עולם: למען יירשו את־
שארית אדום וכל־הגוים אשר־נקרא שמי עליהם נאם־יהוה
יג עשה זאת: הנה ימים באים נאם־יהוה ונגש
חורש בקצר ודרך ענבים במשך הזרע והטיפו ההרים עסיס
יד וכל־הגבעות תתמוגגנה: ושבתי את־שבות עמי ישראל
ובנו ערים נשמות וישבו ונטעו כרמים ושתו את־יינם ועשו
טו גנות ואכלו את־פריהם: ונטעתים על־אדמתם ולא ינתשו
עוד מעל אדמתם אשר נתתי להם אמר יהוה אלהיך:

יחזקאל מד

ובצאתם אל־החצר החיצונה אל־החצר החיצונה אל־העם
יפשטו את־בגדיהם אשר־המה משרתם בם והניחו אותם
בלשכת הקדש ולבשו בגדים אחרים ולא־יקדשו את־העם
בבגדיהם:

דניאל יב

א ובעת ההיא יעמד מיכאל השר
הגדול העמד על־בני עמך והיתה עת צרה אשר לא־
נהיתה מהיות גוי עד העת ההיא ובעת ההיא ימלט עמך
ב כל־הנמצא כתוב בספר: ורבים מישני אדמת־עפר יקיצו
ג אלה לחיי עולם ואלה לחרפות לדראון עולם: והמשכלים
יזהרו כזהר הרקיע ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם
ד ועד: ואתה דניאל סתם הדברים וחתם הספר
ה עד־עת קץ ישטטו רבים ותרבה הדעת: וראיתי אני דניאל
והנה שנים אחרים עמדים אחד הנה לשפת היאר ואחד
ו הנה לשפת היאר: ויאמר לאיש לבוש הבדים אשר ממעל
ז למימי היאר עד־מתי קץ הפלאות: ואשמע את־האיש
לבוש הבדים אשר ממעל למימי היאר וירם ימינו ושמאלו
אל־השמים וישבע בחי העולם כי למועד מועדים וחצי
ח וככלות נפץ יד־עם־קדש תכלינה כל־אלה: ואני שמעתי
ט ולא אבין ואמרה אדני מה אחרית אלה: ויאמר לך
י דניאל כי־סתמים וחתמים הדברים עד־עת קץ: יתבררו
ויתלבנו ויצרפו רבים והרשיעו רשעים ולא יבינו כל־
יא רשעים והמשכלים יבינו: ומעת הוסר התמיד ולתת
יב שקוץ שמם ימים אלף מאתים ותשעים: אשרי המחכה
יג ויגיע לימים אלף שלש מאות שלשים וחמשה: ואתה
לך לקץ ותנוח ותעמד לגרלך לקץ הימין: